

τὸν Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ὁ Κύριλλος πολλάκις ἐξωσθεὶς τοῦ θρόνου καὶ ἐξορισθεὶς προσεκλήθη εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τὸ τελευταῖον τῆ 15 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1637, καὶ ἐπὶ νύκτι σουλτανικῆ προσταγῆ τὸν Ἰούνιον τοῦ ἔτους 1638, τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν(α). Ἐγραψεν ἀπλῆ φράσει 1) Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πρίγγιπα Οὐγκροβλαχίας Ῥάδουλον κατὰ ἀζύμων. 2) Διδασκαλίαν πρὸς τοὺς ἐν Τριγοβύστῳ ὀρθοδόξους χριστιανούς, περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς εὐχαριστίας ἐν ἀμφοτέροις τοῖς εἶδεσι, περὶ τοῦ καθαρτηρίου πυρὸς κτλ. Ἀμφότερα τὰ πονήματα ἐξέδωκεν ὁ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων Δοσίθεος ἐν τῷ Τόμῳ τῆς Ἀγάπης.

Ματθαῖος μητροπολίτης Μυρέων, ἐκ Πωγωνιανῆς τῆς Ἠπείρου, ἤκμαζε κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Περὶ τὸ ἔτος 1610 παραιτηθεὶς τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ μετέβη εἰς Βλαχίαν, ὃ δὲ ἡγεμὼν Ῥάδουλος ἔδωκεν αὐτῷ τὸ Μοναστήριον τοῦ Δάλου διὰ τὰ πρὸς ζωάρκειαν, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ συνταχθείσῃ καὶ ἔτι ἀνεκδότῳ Ἀκολουθίᾳ εἰς Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην αὐταῖς λέξεσι λέγει· „παραιτησάμενος τὴν μετ' αὐτῶν συνοίκησιν ἦλθον εἰς τὴν Βλαχίαν, χριστιανικοῖς ἤθεσι δουλεύουσαν καὶ εὐσεβεῖ ἡγεμόνι· παρ' οὗ δεξιωθεὶς φιλοφρόνως καὶ τιμῆς ἀπολαύσας πολλῆς, ἐγκρατῆς ἐγενόμενον μοναστηρίου τινὸς Δάλου καλουμένου, πάντων τῶν κατὰ τὴν Βλαχίαν μοναστηρίων ὑπερέχοντος τῇ πολιτείᾳ καὶ κατὰ Θεὸν τῶν ἀδελφῶν βιοτῆ· ἐν αὐτῷ τῶν κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀναγκαίων ἀπολαύων, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡγεμόνος· Σερπάνος δὲ ἦν οὗτος, ὃς καὶ μετωνομάσθη Ῥάδουλος κτλ. (β). Ἐξῆ ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ Μοναστηρίῳ τῆ 20 Νοεμ-

(α) Papadopoli Hist. Gymn. Patavini τόμ. 2 σελ. 293. Μελετήσιου μητροπολίτου Ἀθηνῶν Ἐκκλησι. Ἱστορ. τόμ. 3.

(β) Χειρόγρ. Βιέννης σελ. 20.

